

Sygn. akt: I C 1273/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Maria Tokarz
Protokolant:	prot. sąd. Daria Burny

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 r. w Nowym Sączu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z/s w W.

przeciwko T. M. (1) i W. M. (1)

o zapłatę

utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z dnia 12 czerwca 2017 roku

SSO Maria Tokarz

Sygn. akt I C 1273/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21.02.2018 r.

Pozwem inicjującym przedmiotowe postępowanie (...) Bank SA w W. domagał się wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu sądowym poprzez nakazanie pozwanym T. i W. M. (1) zapłaty solidarnie na jego rzecz kwoty 204.085,97 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 188.548,49 zł od dnia 12.07.2016 r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem ograniczenia wynikającego z art. 481 par 2¹ kc oraz zwrotu kosztów sądowych w wysokości 2.552 zł (k. 2-4)

Motywuując pozew strona powodowa podniosła, że w dniu 16.12.2011 roku zawarła z pozwanym T. M. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...)(...) umowę kredytu DK/KR- (...), poręczoną przez pozwaną W. M. (1). Pozwani nie wywiązali się ze zobowiązania na rzecz Banku. W związku z powyższym Bank skierował do nich wypowiedzenie umowy. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 2.03.2016 roku. Strona powodowa skierowała do pozwanych przedsądowe wezwanie do zapłaty. Wysokość zadłużenia została potwierdzona wystawionym przez Bank wyciągiem z ksiąg banku z dnia 12.07.2016 roku na kwotę 204,085,97 zł, w tym kapitał na kwotę 188.548,49 zł, odsetki od należności niespłaconych w terminie naliczone do dnia 11.07.2016 r. w kwocie 15.407,48 zł i koszty na 130 zł. Strona powodowa zaznaczyła, że wielokrotnie próbowała kontaktować się z pozwanymi. Podjęte przez Bank próby nie doprowadziły jednak do spłaty zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 5.10.2016 roku (k. 7) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Nowym Sączu na podstawie art. 505³³ par 1 k.p.c. przyjmując brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

W piśmie z dnia 20.12.2016 r. k.13-18 strona powodowa uzupełniając braki formalne pozwu, zastępowana przez radcę prawnego wniosła o zasądzenie od pozwanych T. i W. M. (1) solidarnie na jej rzecz kwoty 204.085,97 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 188.548,49 zł od dnia 12.07.2016 r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem ograniczenia wynikającego z art. 481 par 2¹ kc oraz zasądzenia od pozwanych solidarnie na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych, w tym opłat skarbowych od pełnomocnictwa i opłat za uwierzytelnienia notarialne w kwocie 7,38 zł, wydanie wyroku zaocznego w warunkach art. 339 kpc.

Zdaniem powodowego Banku z okoliczności sprawy bezspornie wynika, że przed wniesieniem pozwu Bank wielokrotnie bezskutecznie próbował kontaktować się z pozwanymi. Oprócz wezwań do zapłaty wykonywał połączenia telefoniczne z informacją o zaległości. Przedmiotowe działania Banku nie przyniosły żadnego efektu. Niniejsze roszczenie jest w pełni zasadne. Przedłożone dokumenty poświadczają zarówno o istnieniu roszczenia wobec pozwanych jak również jego wymagalności. Zadłużenie na dzień wniesienia pozwu wynosiło 204 085,97 PLN, w tym zaległy kapitał w kwocie 188 548,49 PLN, odsetki w kwocie 15 407,48 PLN oraz koszty w kwocie 130,00 PLN. Ponadto zaspokojenie przez pozwanych roszczenia na rzecz powoda dopiero po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwanych.

Pozwanym doręczono odpis pozwu, lecz w wyznaczonym terminie nie zajęli stanowiska w sprawie. Odpowiedź na pozew złożyli w piśmie z dnia 5.06.2017 roku, lecz została ona zwrócona jako spóźniona.

Wobec powyższego na rozprawie w dniu 12.06.2017 roku-k. 107 tut. Sąd wydał wyrok zaoczny, zasądzający od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 204.085,97 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 188.548,49 zł od dnia 12.07.2016 r. do dnia zapłaty nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie-pkt I sentencji. Sąd zasądził też od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 24.646,38 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania -pkt II sentencji. W punkcie III sentencji wyroku nadano wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwani w terminie wnieśli sprzeciw od wyroku zaocznego (k.114-121). Domagali się uchylenia wyroku zaocznego, oddalenia powództwa i zasądzenia od strony powodowej na ich rzecz kosztów sądowych.

Pozwany T. M. (1) podał, że wyrok zaoczny zapadł na rozprawie, w której on nie mógł uczestniczyć z uwagi na przebywanie za granicą. Pozwana W. M. (1) podała, że nie stawiała się na rozprawie, bo opiekowała się chorymi dziećmi. Po zawarciu powołanej umowy kredytu pozwany T. M. (1) popadał stopniowo w coraz trudniejszą sytuację majątkową z powodu problemów finansowych związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Pomimo poważanych kłopotów finansowych dokonywał aż do miesiąca marca 2016 r. wpłat tytułem spłaty zaciągniętego kredytu. Wpłacał wszystkie dostępne środki finansowe, które pozostawały mu po odjęciu bieżących wydatków na utrzymanie swoje i rodziny. Pozwani podważyli wysokość dochodzonego przez stronę powodową roszczenia. Z posiadanych przez nich potwierdzeń wpłat i przelewów wynika, iż dokonali wpłat na wyższą kwotę niż podane w pozwie. Brak, więc podstaw do przyjęcia by niespłacony przez nich kapitał wynosił aż 204.085,97 zł. Wbrew twierdzeniom strony powodowej przedłożony przez nią wyciąg z ksiąg banku nie może stanowić dowodu przesądzającego o wysokości roszczenia. Zgodnie z obowiązującym art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe księgi rachunkowe banków oraz sporządzone na ich podstawie wyciągi nie stanowią dokumentu urzędowego w odniesieniu do postępowania cywilnego. Mogą jedynie korzystać z waloru dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 kpc. W konsekwencji mogą one stanowić jedynie dowód złożenia przez stronę powodową oświadczenia o treści wskazanej w wyciągu z dnia 15 kwietnia 2016 r. W żadnym wypadku nie może jednak stanowić podstawy do skutecznego formułowania

twierdzenia jakoby pozwani mieli być zobowiązani solidarnie względem strony powodowej na kwotę 204.085,97 zł. Strona powodowa nie wykazała więc swojego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.12.2011 r. (...) Bank S.A. zawarł z kredytobiorcą T. M. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) - B. kredyt przedsiębiorczy o numerze DK/KR- (...) na kwotę 249.535,13 PLN na okres 120 miesięcy. Przedmiotowy kredyt został przeznaczony na wykończenie/ remont w kwocie 31000,00 PLN, cel operacyjny w kwocie 190.000,00 PLN, inwestycję w polisę na życie w kwocie 20 862,00 PLN, opłaty za ustanowienie zabezpieczeń w kwocie 278,64 PLN, weryfikację prowadzonej działalności w kwocie 150,00 PLN oraz ubezpieczenie od utraty wartości nieruchomości w kwocie 7 244,49 PLN.

Systemem spłaty rat kredytu była równa rata, oprocentowanie stanowiło sumę marży kredytowej i stawki referencyjnej WIBOR 3M oraz wynosiło w dniu podpisania umowy 12,82%. Zgodnie z par 5 ust.6 części ogólnej umowy kredytu „każdorazowa zmiana wysokości oprocentowania Kredytu nie może jednak powodować wzrostu tego oprocentowania ponad obowiązujące na bieżąco oprocentowanie maksymalne określone w art. 359 par 2¹ k.c.

Zgodnie z par 5 ust. 8-10 Bank naliczał odsetki za każdy dzień korzystania przez Kredytobiorcę z Kredytu począwszy od dnia wypłaty Kredytu aż do dnia spłaty włącznie w wysokości 1/360 stopy procentowej mającej zastosowanie w danym dniu od Kredytu. Odsetki były płatne w cyklu miesięcznym. W przypadku nie spłacenia przez Kredytobiorcę w terminie wierzytelności Banku z tytułu Umowy Kredytu po upływie okresu wypowiedzenia Umowy, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału jako kapitał przeterminowany. Od zadłużenia przeterminowanego Bank naliczał odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP. Kredytobiorca zobowiązany był do zapłaty raty kredytu każdego 21 (dwudziestego pierwszego) dnia miesiąca kalendarzowego.

Zgodnie z par 8 ust 1b Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez Kredytobiorcę zobowiązań wobec Banku, w szczególności w przypadku, gdy Kredytobiorca zalegał w całości lub części z zapłatą dwóch rat Kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłacił zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania ”.

Z tytułu udzielonego kredytu bank pobierał opłaty i prowizje za wykonane czynności pozostające w związku z zawartą umową w wysokości obowiązującej w Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej załącznik do umowy- par 6 ust 1 umowy. Opłata za wezwanie do zapłaty wynosiła 30 zł, a opłata za ostateczne wezwanie do zapłaty wynosiła 70 zł.

W celu zabezpieczenia spłaty wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu, w dniu 16.12.2011 r. pomiędzy (...) Bank S.A. a W. M. (1) została zawarta umowa poręczenia cywilnego nr DK(...), zgodnie z którą poręczyciel nieodwołalnie i bezwarunkowo zobowiązał się względem Banku wykonać wszelkie zobowiązania za Dłużnika wynikające z Umowy Kredytu w przypadku, gdy Dłużnik nie wykona ciężących na nim zobowiązań w terminie i na warunkach określonych w Umowie. Poręczyciel poręczył za zobowiązania bezterminowo, całym swoim majątkiem.

(dowód: poświadczony za zgodność z oryginałem odpis umowy kredytu k. 31-34, poświadczony za zgodność z oryginałem odpis umowy poręczenia k. 35, Tabela Opłat i Prowizji k. 80-83)

T. M. (1) złożył w dniu 23.12.2011 r. dyspozycję uruchomienia środków do umowy kredytu, zaś kredyt został wypłacony mu w dniu 29.12.2011 r.

(dowód: poświadczony za zgodność z oryginałem odpis dyspozycji uruchomienia środków do umowy kredytu z dnia 23.12.2011 r. k.46, poświadczony za zgodność z oryginałem odpis dyspozycji uruchomienia kredytu/polecenie przelewu z dnia 29.12.2011 r. k.47 i k. 48)

Wpłaty rat kredytu były dokonywane przez T. M. (1) w różnych wysokościach i terminach odbiegających od przyjętego przez strony harmonogramu spłaty, co powodowało naliczanie odsetek karnych od należności przeterminowanych. Ostatnia wpłata przed wniesieniem pozwu została dokonana w dniu 11.03.2016 r. w kwocie 35,83 PLN.

(dowód: wydruk historii rachunku kredytu k.48-59, wydruk historii naliczania przez powoda odsetek k.60-63, zestawienie należności k. 68-77, raport dekretów k. 78-79)

W związku z wystąpieniem opóźnień w terminowym spłaceniu przez pozwanych rat kredytu, powód wzywał pozwanych do spłaty zadłużenia. Wezwanie do zapłaty zaległych należności i dalszej terminowej spłaty zgodnie z harmonogramem spłaty było wysyłane wielokrotnie do pozwanych, w tym m.in. w dniu 25.08.2015 r. oraz w dniu 24.09.2015 r.

(dowód: poświadczony za zgodność z oryginałem wezwanie do zapłaty z dnia 25.08.2015 r. oraz z dnia 24.09.2015 r. k. 64-67)

Pozwani nie dokonali spłaty w wyznaczonym terminie, dlatego pismem z dnia 13.01.2016 r. powód skierował do T. i W. M. (1) wypowiedzenie umowy na podstawie par 8 ust. 1 lit. b umowy kredytu. Przedmiotowe wypowiedzenie zostało podjęte przez pozwanych w dniu 20.01.2016 r.

Pismem z dnia 01.04.2016 r. (...) Bank S.A. ponownie wezwał pozwanych do spłaty, kierując do nich ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty. Pozwani odebrali to wezwanie w dniu 6.04.2016 r.

(dowód: poświadczony za zgodność z oryginałem wypowiedzenie umowy z dnia 13.01.2016 r. wraz z dowodem doręczenia k.36-39, poświadczony za zgodność z oryginałem ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 01.04.2016 r. wraz z dowodem doręczenia k. 40-43)

W dniu 12.07.2016 roku (...) Bank S.A. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, wg. którego zadłużenie wynosiło 204 085,97 PLN, w tym zaległy kapitał w kwocie 188 548,49 PLN, odsetki w kwocie 15 407,48 PLN (w tym odsetki kapitałowe w kwocie 8.577,19 zł, odsetki umowne w kwocie 6.830,29 zł) oraz koszty w kwocie 130,00 PLN.

(dowód: wyciąg z ksiąg bank z pełnomocnictwem k.44-45, wydruk historii naliczania przez powoda odsetek k.60-63))

Pozwani są małżeństwem od 27.10.2007 r. Wyrokiem z dnia 9.09.2016 do sygn. I C 330/16 tut. Sąd orzekł separację małżeństwa stron. Pozwany T. M. na mocy wyroku separacyjnego zobowiązany jest do lożenia na rzecz małoletnich dzieci alimentów w łącznej kwocie 1000 zł miesięcznie. Pozwana W. M. (1) jest osobą bezrobotną, a T. M. (1) podejmuje tylko prace dorywcze z zyskiem 1500 miesięcznie.

Pozwani są współwłaścicielami nieruchomości poł. w B. obj Kw (...), obciążanej hipotecznie.

Przeciwko T. M. prowadzone jest postępowanie egzekucyjne przez komornika sądowego przy SR dla Krakowa Śródmieści D. U. do sygn. Km 1362/16 z wniosku (...) BANK SA dotyczące należności głównej na kwotę 71.869,80 zł na podstawie (...) z dnia 21.10.2015 opatrzonego w klauzulę wykonalności 10.11.2015 roku.

Komornik Sądowy przy SR Warszawa Praga-Południe w Warszawie umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) sp. z o.o. przeciwko T. M. o egzekucję należności 1968 zł, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Pozwany jest też dłużnikiem (...) Banku na kwotę 25.137,96 zł, dłużnikiem M. B. na kwotę 24.88,32 zł, dłużnikiem G. (...) Bank na kwotę 38.525,46 zł. Również ZUS, Naczelnik US w N., Wojewoda (...) wszczęli postępowanie przeciwko pozwany. Komornik Sądowy przy SR w Gorlicach C. B. w postępowaniu egzekucyjnym do sygn. Km 31/17 przystąpił do opisu i oszacowania nieruchomości poł. w B. obj Kw (...). Jedyny samochód pozwanych został zajęty przez Komornika Sądowego. T. M. (1) złożył wniosek o ogłoszenie swojej upadłości. Złożył również wniosek o upadłość spółki (...) sp. z o.o., w której posiadał udziały, z uwagi na wielomilionowe długi tej spółki.

(dowód: odpis Kw k. 133-143, dokumenty dołączone do oświadczeń majątkowych k. 144-163 i k.171-190)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty bankowe przedstawione przez stronę powodową, których moc dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, gdyż nie stawily się na rozprawę w dniu 21.02.2018 roku, nie usprawiedliwiając swojego niestawiennictwa zgodnie z art. 302 par 1 kpc. Ponadto dla przeprowadzania tego postępowania dowód z przesłuchania stron Sąd uznał za zbędny, skoro wszystkie ważne dla rozstrzygnięcia sprawy informacje wynikały z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Na zasadzie art. 347 zd. 1 k.p.c. Sąd utrzymał w mocy wyrok zaoczny. Przepis ten stanowi, że po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym

wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Sąd uznał powództwo za zasadne.

Wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwanego T. M. (1) oraz (...) Bank SA umowy kredytu przedsiębiorczego o numerze DK/KR- (...) na kwotę 249.535,13 PLN z dnia 16.12.2011 roku, który poręczyła pozwana W. M. (1). Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe Dz.U. 2015 poz. 128 tekst jednolity). Zgodnie z art. 876. § 1 kc przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Poręczyciel odpowiada wobec wierzyciela jak współdłużnik solidarny. Oznacza to, że odpowiedzialność kształtuje się nie w sposób subsydiarny (posiłkowy), ale równorzędny.

Pozwani nie kwestionowali faktu zawarcia umowy kredytowej ani umowy poręczenia z bankiem. T. M. (1) jako kredytobiorca zobowiązany był do zwrotu kredytu. Wykonanie tego zobowiązania przez pozwanego poręczyła W. M. (1). Pozwani jako dłużnicy solidarni nie wywiązali się z obowiązków wynikających z umowy kredytowej i umowy poręczenia. Dlatego umowa kredytowa została T. M. wypowiedziana pismem z dnia 13.01.2016 roku. Zgodnie z art. 75 ust 1 ustawy prawo bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określią w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością

kredytobiorcy – 7 dni-art. 75 ust 2 cyt ustawy. Bank skutecznie wypowiedział umowę kredytową wobec zalegania w całości lub części z zapłatą dwóch rat -par 8 ust 1b umowy kredytowej. O wypowiedzeniu umowy kredytowej poinformowano też pozwaną W. M., którą również wezwano do zapłaty. W przypadku pozwanych zachowano pełną procedurę wypowiedzenia umowy. Wypowiedzenie to nie było wykonane w sposób nagły, zaskakujący dla pozwanych. Po wypowiedzeniu umowy kredytu doszło z kolei do wystawienia przez wierzyciela Bank wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, w którym określono wymagalne zobowiązanie pozwanych.

W ocenie Sądu strona powodowa przedłożonymi do pozwu dokumentami, niekwestionowanymi przez pozwanych wykazała wysokość swojego roszczenia. Przedłożyła umowę kredytową, zawierającą szczegółowe postanowienia umowne, w tym sposób i okoliczności naliczania odsetki umownych i karnych. Przedstawiła wypowiedzenie umowy kredytowej, wezwania do zapłaty, w których określano wysokość zaległości pozwanych w sposób kwotowy, dokumenty

potwierdzające wysokość sum dochodzonych pozwem tj. raporty należności i spłat kredytu, wydruk historii rachunku kredytowego, historię naliczenia odsetek kredytowych, kalkulację zaległości, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku.

W świetle ugruntowanego orzecznictwa dokument bankowy – wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, nie ma waloru dokumentu urzędowego ale ma walor dokumentu prywatnego. Taka kwalifikacja nie pozbawia tego dokumentu mocy dowodowej w ogóle, a jedynie moc tę ogranicza (art. 245 KPC). Dowód ten, tym bardziej w powiązaniu z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, może zdaniem Sądu stanowić podstawę ustaleń faktycznych, w tym potwierdzać twierdzenia strony powodowej o wysokości zobowiązania pozwanych. Sąd zważył, że strona powodowa przedłożyła szereg innych dokumentów, które zdaniem Sądu również potwierdzają wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanych wobec strony powodowej.

Podkreślenia wymaga, że zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 KPC. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 KPC (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13, (...); w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13).

W obecnym stanie prawnym, wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2105 r. poz. 218) dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. W świetle przedstawionej dotychczas argumentacji, nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności. Warto zwrócić uwagę, że mimo nowelizacji prawa bankowego dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 777), wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 3 KPC). Nadal także ustawodawca, dostrzegając szczególnie wymogi formalne obowiązujące przy jego sporządzaniu, uznaje wyciąg z ksiąg bankowych za dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe). W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 330) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz.U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 174).

W rozpatrywanej sprawie wyciąg z ksiąg bankowych w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwalał na określenie wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności. Pozwani pomimo kwestionowania wysokości zadłużenia wskazanego przez stronę powodową nie przedstawili żadnych dokumentów to potwierdzających. Tymczasem strona powodowa przedstawiła szczegółowe rozliczenie kredytu, z uwzględnieniem wszystkich wpłat pozwanych.

W tych okolicznościach powództwo w całości uwzględniono w wyroku zaocznym, następnie utrzymanym w mocy wyrokiem z dnia 21.02.2018 roku.

Wszystkie koszty procesu tj. uiszczoną przez stronę powodową opłatę od pozwu, opłaty skarbowe od pełnomocnictw, opłaty za uwierzytelnienie notarialne, koszty zastępstwa prawnego ujęto w wyroku zaocznym. Po złożeniu sprzeciwu strona powodowa nie poniosła żadnych innych kosztów, dlatego Sąd nie orzekł o innych kosztach postępowania niż te orzeczone już w utrzymanym w mocy wyroku zaocznym.

SSO Maria Tokarz